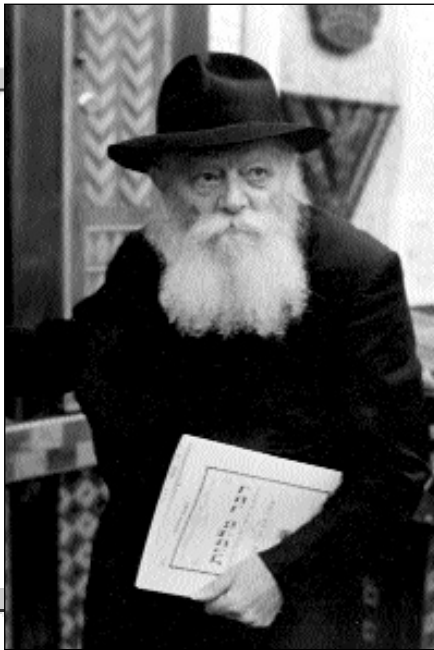

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

בקשה נפשית: שבת אחדות

מכיון שבימי הספירה ישנם הגבלות בנוגע לעריכת סעודה של שמחה . . . יש לבחור בזמן המתאים לכל הדעות, כדי שכאו"א מישראל, מכל החוגים כו', איש איש ע"פ שיטת ומנהג אבותיו, יוכל להשתתף בהתוועדות זו. ולכן, הרי הזמן המתאים לכך הוא – יום השבת, אשר, לכל הדעות אין כל חשש ופקפוק בדבר ♦ משיחת ש"פ בחוקותי, כ"ב אייר ה'תשמ"ו ♦ השיחה בשלימותה נדפסה בלקו"ש חל"ב ע' 261

שלימות מציאאותם של כל וכלל ישראל – **"תמימות"**, ובכל תוקף המציאות **"תהיינה"**, "בהוייתה תהא", אשר, זוהי ההכנה המתאימה לקבלת התורה.

ב. ענין הנ"ל מודגש ביותר בשבת זו – השבת שלאחרי ל"ג בעומר (העילוי והשלימות – "ויכולו" – גם דכל עניני ל"ג בעומר), ובפרשת השבוע – פי בחוקתי:

בנוגע לטעם הא', אודות תלמידי ר"ע – הרי ל"ג בעומר הוא היום שבו "פסקו מלמות", כלומר, מל"ג בעומר ואילך התחילה תקופה חדשה אצל תלמידי ר"ע – הנהגה של אהבת ישראל בתכלית השלימות.

ועוד ענין בזה:

ל"ג בעומר הוא יום ההילולא של **רשב"י** – תלמידו של ר"ע (מהתלמידים ש"העמידו תורה" לאחרי ל"ג בעומר), אשר, מדותיו "תרומות מתרומות מדותיו של ר"ע", כולל ובמיוחד – מדת אהבת ישראל של ר"ע ("כלל גדול בתורה") שהיתה אצלו **בהדגשה יתירה**, כפי שמצינו שבצאתו מן המערה (לאחרי שנתעלה בתורה בתכלית העילוי) התעסק **לכל ראש** באהבת ישראל – "אמר איכא מילתא דבעי לתקוני כו", היינו, שהשתדל בטובתן של כהנים שלא יצטערו בטורח הדרך.

ולא עוד, אלא שהשתדל ודאג לטובתם של אלו שהיו במצב ירוד כו' – "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין".

ולעיר גם מסיפור הזהר "זמנא חדא הוה צריכא עלמא למטרא, אתו לקמיי

א. מהענינים העיקריים בימי ספירת העומר הוא – אהבת ישראל:

(א) בנוגע להנהגה המיוחדת לימי ספה"ע היא – האבילות על תלמידי ר"ע "שלא נהגו כבוד זה לזה", כלומר, חסרון בענין דאהבת ישראל, ולכן, בימים אלו יש צורך להוסיף ולהרבות עוד יותר באהבת ישראל, ובפרט על יסוד הוראת רבי עקיבא שהציווי "ואהבת לרעך כמוך" הוא "כלל גדול בתורה".

(ב) ימי ספה"ע הם הכנה למתן-תורה ולכן, כשם שההכנה למ"ית בפעם הראשונה היתה עי"ז ש"יויחן שם ישראל", "יויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד", כדאיתא במדרש "אמר הקב"ה הואיל ושנאו ישראל את המחלוקת ואהבו את השלום ונעשו חניי אחת, הרי השעה שאתן להם את תורתי" – הרי מובן, שגם ההכנה ל"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה היא ע"י ההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל, "כאיש אחד בלב אחד".

(ג) ויש להוסיף בזה – ע"ד הרמז – שהענין ד"שבע שבתות תמימות תהיינה" מורה על השלימות ("תמימות") דכל ז' הסוגים שבנשמות ישראל, כידוע ש"כללות נשיי נקרא מנורה ויש בה ז' נרות שהם ז' מדרגות בעבודת ה'", ז' מדות, שכל אי' כלולה מז' ("שבע שבתות"), כלומר, שמציאותו של כל אי' מישראל נוגעת לשלימות המציאות דכללות עם ישראל (כשם שכל יום מימי הספירה נוגע לשלימות ספה"ע), ובצירוף כולם **יחד** – אהבת ישראל **ואחדות** ישראל – אזי נעשה הענין ד"שבע שבתות תמימות תהיינה",

דר"ש . . פתח ואמר שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד", ועייזו ירדו גשמים – אשר, נוסף על המבואר בדרושי חסידות הקשר והשייכות דירידת גשמים לפסוק זה, יש לומר (בדרך אפשר, כיון שעייזו יתוסף באהבת ישראל עוד יותר) שבכך רמז רשב"י שהענין ד"שבת אחים גם יחד", אהבת ישראל ואחדות ישראל, הוא ה"דרך" וה"כלי" להמשכת כל הברכות, החל מהברכה **דגשמים**, ובלשון הכתוב דפרשתנו: "ונתתי גשמיכם בעתם", הכוללת את כל הברכות – כפירוש הרמב"ן ש"הקדים דבר הגשמים כי בבואם בעתם . . יהי זה סיבת בריאות לגופים והפירות כולם ירבו ויתברכו בהן, כאשר יאמר ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פרו . . היא גדולה שבברכות", וכתורת הבעש"ט ש"גשמיכם" הוא מלשון גשמיים, היינו, המשכת הברכה (גם) בכל העניינים הגשמיים,

היינו, שה"כלי" לכל הברכות הוא – "שבת אחים גם יחד", אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובנוגע לטעם הב', אודות ההכנה למ"ת בימי ספה"ע – הרי עיקר העבודה דספה"ע הוא בירור המדות דנה"ב (ז' מדות הכלולים מז', מ"ט יום) שעייזו ואז יוכל להיות הגילוי דמתן-תורה, ומכיון שעיקר המדות הם ה' מדות הראשונות, נמצא, שבל"ג בעומר, שהוא בחי **הוד שבהוד**, מסתיים עיקר בנין גופא דז"א, ולכן, מודגשת יותר ההכנה למ"ת – "כאיש אחד בלב אחד".

ובנוגע לטעם הג' – להעיר ממארו"ל **"א"ר שמעון בן יוחאי** מניין אתה אומר אילו היו ישראל חסרים אפילו אדם א' לא היתה השכינה נגלית עליהן, דכתיב כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם", היינו, **שרשב"י** מדגיש שהענין דמ"ת תלוי במציאותו דכל או"א מישראל.

ונוסף לזה, מודגשת ההכנה למ"ת בשבת זו גם מצד פרשת השבוע, פי בחוקותי – שהרי "עזרא תיקן להם לישראל שיהיו קורין קללות שבתורת כהנים קודם עצרת" (ומה שקורין פי במדבר לפני עצרת, הרי זה "כדי שלא להסמך הקללות שבבחוקותי לעצרת"), שמה מובן, שבשבת פי בחוקותי מודגשת יותר ההכנה למ"ת, "כאיש אחד בלב אחד".

ועפ"ז מובן שבימים אלו – הימים שלאחרי ל"ג בעומר, וככל שהולכים ומתקרבים יותר ל"זמן מתן תורתנו" – יש צורך להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל העניינים דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ג. ועוד ענין הכי עיקרי בזה – בנוגע

מכיון שסיבת הגלות היא

היפך הענין דאהבת ישראל,

מובן, שיש צורך לבטל את

סיבת הגלות, על-ידי

ההוספה באהבת ישראל,

ובהבטל הסיבה,

בטל בדרך ממילא גם

המסובב – הגלות

לדורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא, סוף זמן הגלות, ובהקדמה:

מעניינו העיקריים של רשב"י (בעל ההילולא דל"ג בעומר, ששלימותו בשבת זו) הוא – ספר הזהר, "חיבורא דילך", אשר, "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר . . יפקון ביי מן גלותא ברחמים", היינו, שענינו של רשב"י לפעול את גאולתם של כאו"א מישראל וכלל ישראל, ביחד עם גאולת השכינה, כדברי רשב"י: "בכל מקום שגלו (ישראל) שכינה עמה . . ואף כשהן עתידים להגאל שכינה עמהן".

והנה, מכיון שסיבת הגלות היא היפך הענין דאהבת ישראל (חנם), הרי מובן, שיש צורך לבטל את סיבת הגלות, ע"י ההוספה באהבת ישראל עד לאהבת חנם, ובהבטל הסיבה, בטל **בדרך ממילא** גם המסובב – הגלות.

ויש להוסיף, שכאשר הנהגתם של ישראל **בפועל** היא באופן ד"ואהבת לרעך כמוך", אזי בודאי מתגלה **בפועל** גם האהבה ד"רעך" – "רעך ורע אביך אל תעזוב, זה הקב"ה" – לכאו"א מישראל,

כדברי רשב"י "כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה", וכדאיתא בזהר "חיבורא דילך" – (מאמר הזהר שאומרים ב"תיקון ליל שבועות") "חדי ר"ש ואמר . . אנן בחביבותא תליא מילתא . . אהבתי אתכם אמר ה"י –

וכאשר אהבתו של הקב"ה לישראל היא **בהתגלות** – הרי בודאי ובודאי שמוציאם מהגלות ("ושב ה' אלקיך את שבותך") תיכף ומיד, "לא עיכבן אפילו כהרף עין".

וכהרמזו שע"י ההמשכה וההתגלות ד"אלופו של עולם" (אל"ף) ב"גולה", אזי נעשה מ"גולה" – "גאולה".

ד. והנה, הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל מתגלה ומתבטא – לכל לראש – כאשר רבים מישראל מתאספים יחד במקום אחד, "כאיש אחד בלב אחד", ולא עוד, אלא שתכליתה ומטרתה של האסיפה היא – כדי ש"איש את רעהו יעזורו" להתעורר ולהתחזק בכל הפעולות הטובות, ובמיוחד – בהכלל גדול דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובפרט כאשר מקשרים אסיפה זו עם סעודה כפשוטה, כולל ובמיוחד אמירת "לחיים" על היין – דבר המוסיף עוד יותר בתנועת הקירוב, "גדולה לגימה שמקרבת".

וכידוע פתגם אדמו"ר הזקן אודות גודל מעלתה של התוועדות – "פתקא אשר משמי שמיא נחיתא כו"י" – כמשל האב הרואה את "התנהגותם הטובה של בניו באהבה באחווה בשלום ובריעות, איש את רצון רעהו ימלא, וכל אחד דואג לטובת חברו כלטובת עצמו כו", אזי האב נתמלא עונג ונח"ר מהנהגת בניו, ומפליא לעשות לקיים משאלותיהם כו"י" (כאמור לעיל (ס"ב) שע"י "שבת אחים גם יחד" נמשכים כל עניני ברכה).

ה. אמנם, מכיון שבימי הספירה ישנם הגבלות בנוגע לעריכת סעודה של שמחה, ובה גופא ישנם חילוקי מנהגים בנוגע לזמן שלאחרי ל"ג בעומר כו"י – יש לבחור בזמן המתאים **לכל הדעות**, כדי שכאו"א מישראל, מכל החוגים כו"י, איש איש ע"פ שיטת ומנהג אבותיו, יוכל להשתתף בהתוועדות זו.

ולכן, הרי הזמן המתאים לכך הוא – יום השבת, אשר, לכל הדעות אין כל חשש ופקפוק בדבר, שהרי יום השבת אין "עצב עמה", ואדרבה – "ביום שמחתכם אלו השבתות".

והדגשה יתירה בשבת הבעל"ט – שבת מברכים חודש סיון, "חודש השלישי", ובקביעות שנה זו – ערב ר"ח סיון, ופרשת השבוע – פ' במדבר:

א) שבת מברכים (**בציבור** ואסיפה) "חודש השלישי": "חודש השלישי" – מורה על ענין השלום והאחדות, כידוע שהמעלה המיוחדת דמספר שלוש היא – חיבור והתכללות ב' ענינים שיכול להיות ניגוד ביניהם. וזהו גם הקשר עם כללות הענין דמ"ת – "אוריגן תליתאי כו"י בירחא תליתאי" – שהרי "כל התורה ניתנה לעשות **שלום** בעולם". ולכן, **בשבת מברכים** חודש השלישי – שממנו נמשכת ברכה לכל ימי "חודש השלישי" – מודגש ביותר ענין השלום והאחדות.

ב) ערב ר"ח ד"חודש השלישי": הענין

דר"ח – התחלתו בערב ר"ח (יום השבת) לאחר חצות, שלכן, אין אומרים "צדקתך צדק" במנחת שבת, ולא עוד, אלא מכיון שלפעמים יכולים להתפלל "ערבית של מוצאי שבת בשבת", שאז מתפללים ביום השבת תפלת ר"ח – "יעלה ויבוא כו' וזכרנונו כו' וזכרון כל עמך בית ישראל". ונמצא, שביום השבת הבא, ערב ר"ח סיון, ישנו כבר הענין דר"ח סיון, שאז הי' ענין **האחדות** (הכנה למ"ת) **בפועל ממש** – "בחווד השלישי גוי ביום הזה (ר"ח) באו . . . ויחן שם ישראל", "כאיש אחד בלב אחד".

ג) פרשת השבוע, פ' במדבר: התוכן דפי במדבר ("לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת") הוא – מנין בניי, היינו, השלימות דכל בניי באופן של **אחדות** ישראל – שהרי ה"מנין" הוא באופן שכל ישראל שבמנין **שנים**, הגדול שבגדולים אינו נחשב יותר מא', והקטן שבקטנים אינו נחשב פחות מאחד,

והמנין סיבתו **אהבת** ישראל (של הקב"ה – סיבת אהבת ישראל זל"ז – "ואהב מה שהאהוב אוהב") – "מתוך **חיבתן** לפניו מונה אותם כו".

ומזה מובן שיום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מברכים החודש וער"ח סיון, הוא הזמן הכי מתאים להדגשת אחדותם של ישראל.

ו. לאור כל האמור לעיל – באה ההצעה והבקשה דלקמן, **בקשה נפשית**: ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה (שאו מתחיל כבר ענין האחדות דר"ח סיון (כנ"ל ס"ה)) – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, "בנערנו ובזקנינו גוי בבנינו ובבנותינו", "שבת אחים גם יחד", להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה ("גדולה לגימה שמקרבת") – אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט),

שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד – בעניי אהבת ישראל ואחדות ישראל,

– החל מהמפורש בתושב"כ: "ואהבת לרעך כמוך", וכן בתושב"פ: "רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה", ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואידך פירושה הוא", וכן פרטי הדברים בספר "משנה תורה" להרמב"ם, ספר "הלכות הלכות", הלכה למעשה, עד לביאור רבינו הזקן בספר התניא בגודל מעלת והפלאות הענין דאהבת ישראל, ועד"ז בספריהם של כו"כ מגדולי ישראל שנתקבלו בכל תפוצות ישראל –

אם ישנו מקום שיכול להיות איזה גרעון, ח"ו, בפעולות בגלל ההוצאה הכספית – אזי, לאחריו גמר הפעולה, יודיעו לכאן, ובלי-נדר, ישלחו מכאן עבור ההוצאות שבדבר, מתוך שמחה

וטוב לבב

כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות.

[ולהעיר: בנוגע לתוכן הדברים אודות אהבת ישראל ואחדות ישראל – הרי "אין כל השכלים והדעות שוות, ואין שכל אדם זה מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל שכל חבריו", יש כאלו שיתפעלו יותר מביאור בנגלה דתורה, וישנם כאלו שיתפעלו יותר מביאור בפנימיות התורה, ולכן, יש למצוא את הביאורים והאותיות המתאימים לכל מקום וחוג לפי ענינו; אמנם, לכל לראש יש להדגיש את **תוכן ונקודת** הענין, באופן השייך לכאורה מישראל, גם למי שרוצה ללמוד "כל התורה כולה (של אהבת ישראל) על רגל אחת" – כדברי הלל (כמענה לנכרי שאמר לו "גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת"): "דעלך סני לחברך לא תעביד ("ואהבת לרעך כמוך") **זו היא כל התורה כולה**, ואידך פירושה הוא!].

ועוד ועיקר – ש"איש את רעהו יעזורו", לעודד איש את רעהו (ואשה את רעותה) להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניי אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובמקומות אלו, אשר, מסיבות שונות קשה לעשות כל זה ביום השבת – יעשו זאת בימי החול, בר"ח סיון וכיו"ב (באופן המותר כו).

ז. בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

[ומובן, שבנידון זה אין הכרח לומר את הדברים "בשם אומרים", כי אם, בסגנון

שיביא תועלת יתירה בקיום הדברים בפועל ממש, ובפרט שאין זה דבר-חידוש, אלא דברים המפורשים בתושב"כ ובתושב"פ, ובמילא, כל מי שיתבונן בדבר – יבוא בעצמו למסקנא האמורה, ויעשה זאת סו"ס מפני שכן מצוהו **שכלו הוא**],

ויעסקו בזה ברוב מרץ חיות והתלהבות כו' (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה"), בהתחשב עם העובדה שזהו ענין נפשי בנוגע דבר מיוחד ובלתי-רגיל כו' (ולכן, גם הדיבור עתה בענין זה הוא בזמן שלא ע"ד הרגיל – לא בסיומה של ההתוועדות, כרגיל בכגון-דא, אלא בהתחלת וראש ההתוועדות), מפני צורך השעה כו'.

ח. ובנוגע לפועל:

כדי שהפעולות בענין זה תהיינה בסדר מסודר ובהצלחה רבה – יש צורך להתחיל מבעוד מועד, החל מפירסום הענין בכל מקום ומקום, ועד לארגון פרטי הדברים בפועל ממש בכל מקום ומקום.

ולכן, מעוררים על כך ביום השבת, "מפקחין על צרכי ציבור בשבת" – כדי שינצלו את כל ימי השבוע (החל ממוצאי שבת) לעסוק בהכנות הדרושות לכך, באופן ד"כל יומא ויומא עביד עבידיה",

כלומר, הגישה הכללית צריכה להיות בדרכי נועם ובדרכי שלום ("דרכי שבת"), ובה גופא – כל יום ויום לפי אופן עבודתו המיוחד, "דרכי נועם" מצד מדת החסד (יום ראשון), "דרכי נועם" מצד מדת הגבורה (יום שני), וכיו"ב בכל ששת ימי השבוע,

עד ליום השבת עצמו, ובפרט בזמן "דרעוא דרעוין" שבו – שאז יתאחדו כל המתאספים והמתוועדים די בכל אתר ואתר "לאחדים כאחד",

שכן, אע"פ ש"זמן כניסת שבת . . . הוא בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שבה", ובמילא, ההתוועדויות שיתקיימו בכל מקום ומקום בזמן דמנחת שבת לא יהיו **למטה בכדור הארץ** באותה שעה ממש – הרי מכיון ש"עית רצון מלמעלה" (תוצאה מאחדותם של ישראל) "הוא למעלה מגדר המקום והזמן", נמצא, שכל המתוועדים בכל המקומות יתאחדו לאחדים כאחד ממש.

ט. ועוד נקודה בנוגע להכנות המעשיות – בקשר להוצאה הכספית:

פעולות אלו, ככל הפעולות, כרוכות בהוצאה כספית. וידוע השאלה [כפי שרגילים להשתמש – ע"ד הצחות – בלשון חז"ל] "כסף מנלן" . . .

הנה, לכל לראש ישנו המענה ד"תורת-אמת" שהענין ד"כסף" נלמד מפסוק בתורה, כלומר, שישנה נתינת-כח **דתורה** בכל הקשור לצורך ד"כסף" זה, ובמילא, בודאי ימצא מספיק כסף עבור פעולות אלו בכל מקום ומקום – במקום זה עצמו,

ומעלה יתירה בזה – כידוע שכל עניני קדושה אינם באופן של "חנם" ("אשר נאכל **במצרים** חנם"), שכן, הנתונה מממונו מורה שהענין נוגע לו כו', עד שמשתתף בדבר גם בממונו, ובמילא, עוסק בזה ביתר חיות כו'.

אמנם, אם ישנו מקום שיכול להיות איזה גרעון, ח"ו, בפעולות אלו בגלל ההוצאה הכספית שבדבר – אזי, לאחר גמר הפעולה (והחשבון), יודיעו למקום מרכזי מהו הסכום שנדרש לארגון ההתועדות והמסיבה כו', ומכל המקומות המרכזיים יודיעו **לכאן**, ובל-נדר, **ישלחו מכאן** עבור ההוצאות שבדבר, מתוך שמחה וטוב לבב.

יו"ד. ויה"ר שקבלת ההחלטה טובה (עוד לפני שיתחילו לעסוק בדבר בפועל ממש)

צדקנו,

ובפרט – שנמצאים עתה בסיומו של השבת, בסמיכות למוצאי ש"ק, "סעודתא דדוד מלכא משיחא",

ואז, בבוא יום השבת הבעל"ט – תתקיים "**התועדות גדולה**" דכל בני"י ממש, "קהל גדול ישובו הנה",

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר", ו"משה ואהרן עמהם", ורשב"י עמהם, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שהרי צדיקים (ועד ל"ועמד כולם צדיקים") קמים לתחי' מיד,

ו"ראש המדברים" בהתועדות זו יהי – **משיח צדקנו**, שילמד תורה לכל העם (כולל האבות ומשה רבינו כו') – "תורה חדשה מאתי תצא", פנימיות התורה, ובאופן של ראי',

ואז יהי גם מנין בני"י – התוכן דפי במדבר – בתכלית השלימות, "מנין העשירי", ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון",

בעגלא דידן ממש.

הזמן המתאים לכך הוא

– יום השבת, אשר, לכל

הדעות אין כל חשש

ופקפוק בדבר, שהרי יום

השבת אין "עצב עמה",

ואדרבה – "ביום

שמחתכם אלו השבתות"

תפעל תיכף ומיד את ה"שכר" השייך לפעולה של אהבת ישראל ואחדות ישראל – ביטול הגלות,

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח